

зване «подразнення», умовне поняття реакції організму на будь-який вплив із зовні, необхідне для базового виживання. Тобто, межа між симуляцією такої істоти та її прототипом починає розпливатися вже на першому етапі критичного аналізу: що модель, що жива одноклітинна не здатні сприймати біль як ми, проте наявність подразника залишається реальним фактом.

Для наступного етапу цього аналізу, ми повернемося до останнього експерименту, у якому було змодельовано багатоклітинну істоту. Оскільки створений робот, був створений тільки з аналогом болю що знаємо ми, створений штучно з проводів замість нейронів, відповідь на питання етичності, знову буде позитивне. Однак, знову повертаючись до останнього наведеного експерименту, ми повинні поставити наступні питання: «А як саме відчують біль безхребетні? Чи усвідомлюють вони його як ми? Чи він такий само реальний як він був би для аналогічного їм робота?». Ці питання актуальні, бо моделі таких тварин створюються і з метою використання в медичних і косметичних експериментах, які неетично проводити на живих істотах. Але якщо біль для робота не буде відрізнятися для болі реальної тварини, чи етичне проведення таких експериментів на них? А якщо їх біль буде відрізнятися, чи справедливими будуть результати подібних дослідів?

Ці питання очікують відповідей у майбутньому, по мірі просування науки вперед.

Цифрове безсмертя та питання ідентичності

Данило ЗОЛОТАРЬОВ, здобувач освіти

*Науковий керівник – Ірина УШНО, канд. філос. наук, доцентка
Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського
«Харківський авіаційний інститут»*

У сучасному цифровому світі технології стали необхідною складовою нашого повсякденного життя. Разом із зростанням обсягу даних та розвитком штучного інтелекту виникають нові, раніше невідомі можливості, такі як цифрове безсмертя. Поняття цифрового безсмертя виходить за рамки простого збереження даних – це концепція, що передбачає можливість перенесення свідомості, особистої ідентичності та думок людини у цифровий формат, надаючи можливість існувати цій ідентичності. Ця інновація відкриває широкі можливості для збереження спадковості, історії та дослідження ідентичності. Мета доповіді полягає в дослідженні поняття цифрового безсмертя та його потенційного впливу на ідентичність та суспільство.

Цифрове безсмертя дає людям можливість створювати цифрові версії самих себе, що відображають їхню особистість та думки. Ця нова реальність висуває на поріг загадкові питання щодо того, наскільки ця цифрова ідентичність може стати реальною, та як вона впливає на сприйняття та самовизначення особистості.

Цей ріст цифрових індивідуальностей спонукає нас до глибоких роздумів про етичні аспекти; конфіденційність, безпека даних та права на власну

інформацію, включаючи інформацію померлих осіб. З іншого боку, це також змушує нас переосмислити взаємозв'язок між цифровим та реальним світом, спонукаючи до вивчення впливу цифрової ідентичності на нашу психіку та ментальне здоров'я, а також наше ставлення до життя та смерті. При цьому важливо розглянути різницю між реальною та цифровою ідентичністю, зокрема, виокремивши переваги та виклики, які вони породжують. Одночасно, не можемо ігнорувати вплив цифрового безсмертя на релігійні та філософські погляди, які формують наше сприйняття життя та смерті.

Крім того, розглянемо можливості цифрового безсмертя для дослідження історії та культури людства, а також можливості в цій галузі. Враховуючи всі ці аспекти, ми стикаємося з численними викликами, пов'язаними з правовими аспектами цифрового безсмертя, такими як спадковість, право виразу та авторське право.

Майбутнє цифрового безсмертя величезне та невизначене. Ми можемо лише спробувати передбачити, як ця інновація вплине на наше суспільство, психіку та наше розуміння себе. Це час великих змін і викликів, але він також надає нам можливість розвивати нові підходи до існування і ідентичності. Найважливіше – залишатися відкритими до нового та готовими вчитися від цього цифрового перевороту.

Вплив страху людства перед інопланетними цивілізаціями на взаємовідносини між ними у науково-фантастичній літературі

Антон КОВРИГА, здобувач III освітньо-наукового ступеня (PhD)

Науковий керівник - Ольга ПРОЦЕНКО, докторка філос. наук, професорка

Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського

«Харківський авіаційний інститут»

В науково-фантастичній літературі широко розповсюджені сюжети, згідно з якими людство стикається з представниками інших цивілізацій. При цьому розвиток подій у цих сюжетах часто визначається такою людською емоцією, як страх. З цієї точки зору ці сюжети загалом можна розділити на три можливих моделі взаємовідносин, які умовно можна назвати оптимістичною, нейтральною та песимістичною моделями.

Оптимістична модель припускає, що людство та інші цивілізації можуть існувати спільно. При цьому вірогідність конфліктів може взагалі практично не розглядатися, як наприклад у циклі романів Аркадія та Бориса Стругацьких, які відомі під загальною назвою «Світ полудня». В цьому циклі основоположною є думка про те, що технічний розвиток будь-якої цивілізації відбувається паралельно з духовним розвитком. Завдяки цьому цивілізація, що досягла можливості здійснювати міжзоряні перельоти, вже має настільки надвисокі моральні якості, що не може прагнути до знищення іншої знайденої цивілізації. У цьому циклі розглядається так зване прогресорство, коли представники людства, як більш розвиненої цивілізації, таємно проникають до менш